

TRIODUL

DUMINICA

A PATRA SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

numită și

„A CUVIOSULUI IOAN SCĂRARUL”

Mulțumiri celor care au contribuit la redactarea acestui text

www.teologie.net
2015

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După obișnuita Catismă, se cântă trei stihiri ale Învierii, patru ale lui Anatolie și trei din Minei.

Alții mai în urmă au așezat să se cânte slujba Sfântului Ioan Scărarul din muntele Sinai.

Stihirile sfântului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Părinte Ioane cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălțările lui Dumnezeu, cugetând cu multă străduință la cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, preaînțeleptule, și cu harul cel ce izvorăște de acolo te-ai îmbogățit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioșilor.

Părinte Ioane mărite, curățindu-ți sufletul cu izvoarele lacrimilor și cu stările cele de toată noaptea înduplecând pe Dumnezeu, te-ai înălțat spre dragostea și frumusețea Lui, fericite; întru care după vrednicie te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s-au nevoit împreună cu tine, cuvioase, de Dumnezeu cugetătorule.

Părinte Ioane cuvioase, întraripându-ți gândul prin credință spre Dumnezeu, ai urât nestatornicia tulburării celei lumești și, crucea ta luând-o, ai urmat Celui ce vede toate, rob făcând minții, cu deprinderile sihăstriei, trupul cel neînfrânat, prin puterea dumnezeiescului Duh.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioase părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăția și mărirea întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor: Iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui, ca să aflați odihnă împreună cu toți sfinții, când va veni întru slava Sa. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzește și mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei, glasul din Octoih.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, apoi Slavă..., a cuviosului, glasul al 2-lea:

Pe cel pe pământ înger și în Ceruri om al lui Dumnezeu, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea virtuților și a faptelor bune, lauda sihaștrilor, pe Ioan să-l cinstim. Că acesta, fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate, și ca un cedru în pustie a înmulțit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru cuvioșie și dreptate.

Și acum..., a Născătoarei, același glas:

O, minune, mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat, și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut; pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și îndrăznire, ca o Maică, la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

TROPARUL Învierii; Slavă..., al cuviosului, glasul 1:

Locuitor pustiului și înger în trup și de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea și cu rugăciunea, cereștile daruri luând, vindeci pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Alt tropar, al sfântului, glasul al 8-lea:

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor, și întru supinuri din adânc ai făcut însutit roditoare ostenele tale; te-ai făcut luminător, strălucind lumii prin minuni, Cuvioase Ioane, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., al Născătoarei, glasul 1: Gavriil zicând ție, Fecioară...

DUMINICĂ DIMINEAȚA

Canoanele Învierii și ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6;
ale Triodului pe 4 și ale Sfântului pe 4.

CÂNTAREA 1

Canonul Triodului, glasul al 5-lea:

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu...

Asemănatu-m-am, Hristoase, celui ce a căzut în mâinile tâlharilor, și am rămas mai mult mort din loviturile lor; așa și eu, Mântuitorule, sunt rănit de păcatele mele.

Nu mă trece cu vederea pe mine, cel foarte neputincios, strigat-a tânguindu-se, Mântuitorule, cel ce a cheltuit bogăția Ta cu tâlharii; așa și eu mă rog, milostivește-Te și mă mântuiește.

Tămăduindu-mă pe mine, cel ucis la minte, cu biciuirile păcatelor, de tâlharii cei nedreți și de gândurile cele viclene, Hristoase Mântuitorule, mântuiește-mă ca un mult-Îndurat.

a Născătoarei:

Preacurată, Maica lui Hristos, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, și din sânurile Născătorului nu S-a depărtat, să mântuiască din toată nenorocirea pe cei ce i-a zidit.

Canonul Cuviosului, glasul al 8-lea:

Irmos: *Apa trecând-o ca pe uscat...*

Cel ce te-ai înălțat de la grija celor trupești la lumina cea fără materie și înțelegătoare, Ioane cuvioase, luminează-mă cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Sugând dulceața postului, ai lepădat amărăciunea desfătărilor; pentru aceasta, părinte, îndulcești simțirile noastre, mai mult decât mierea și fagurele.

Slavă...

Suindu-te la înălțimea virtuților și scuipând dulcețile râvnitoare de cele de jos, te-ai arătat dulceață de mântuire turmei tale, cuvioase părinte.

Și acum..., a Născătoarei:

Ceea ce în chip de negrăit ai născut înțelepciunea și Cuvântul Tatălui, tămăduiește rana cea rea a sufletului meu, și durerea inimii mele o alină.

Catavasie: Deschide-voi gura mea...

CÂNTAREA A 3-a:

Irmos: *Întărește-ne pe noi, Dumnezeule...*

Călătorind pe calea vieții, Hristoase, m-am rănit cumplit de tâlhari prin patimi; dar Te rog, ridică-mă.

Jefuitu-mi-au mintea tâlharii și m-au lăsat mai mult mort în rănile păcatelor; dar vindecă-mă, Doamne.

Golitu-m-au patimile de poruncile Tale, Hristoase Mântuitorule, și m-am rănit cu desfătărilor; dar varsă spre mine mila Ta.

a Născătoarei:

Roagă, Preacurată, neîncetat, pe Cel ce a ieșit din coapsele tale, să izbăvească de înșelăciunea diavolului pe cei ce te laudă pe tine, Mireasa lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: *Tu ești întărirea...*

Ai ars cu cărbunele sihăstriei spinul patimilor, cuvioase, și încălzești adunările călugărilor.

Te-ai făcut cu totul mir de sfințenie prin miresmele pustniciei, cuvioase, spre miros cu bună mireasmă lui Dumnezeu.

Slavă...

Cugetând la legile sihăstriei, ai înecat acum patimile, ca pe alți faraoni oarecând în izvorul lacrimilor tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Oprește tulburarea cea neconținută a gândurilor mele, Preacurată Maica lui Dumnezeu, îndreptându-mi mișcarea cea către Fiul tău.

SEDEALNA, glasul al 5-lea:

Podobie: *De străina feciorie...*

Ținând ca o armă de mântuire preacurată Crucea Ta, Mântuitorul nostru, prin ea strigăm Ție: Mântuiește-ne pe noi, Cel ce ai pățimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeul tuturor, ca un mult-Milostiv.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: *Cel ce Te-ai înălțat...*

Întărind ca niște trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, și păzești pe oameni de

vătămarea lor, o Ioane, scara virtuților; și acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce șade pe scaun de heruvimi și petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt șade trupește în sânurile tale, stăpână, împărășind așa Dumnezeu peste toate neamurile, și înțelepțește Ți cântăm acum; pe Care roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

CÂNTAREA A 4-a:

Irmos: *Auzit-am, Doamne, auzul Tău...*

Tâlharii au furat lucrarea mea cea dumnezeiască și m-au lăsat pedepsit, fiind în răni.

Dezbrăcatu-m-au de poruncile Tale, Mântuitorule, gândurile mele cele nestatornice; pentru aceasta sunt biciuit de greșeale.

Levitul, dacă m-a văzut rănit de bătăi, a trecut de mine, Mântuitorule; dar Tu mă mântuiește.

a Născătoarei:

Cu adevărat te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, care nu știi de mire, și la limanul tău scăpăm noi, credincioșii.

Alt Canon

Irmos: *Auzit-am, Doamne, taina...*

Ca o livadă prea mirositoare și ca o grădină însuflețită de virtuți ai înflorit cu postirea, cu care ai hrănit pe toți cei ce te cinstesc pe tine.

Legiuitor al vieții călugărești și dreptar prea blând sihaștrilor, ca pe un Moise și ca pe David câștigându-te, părinte, după adevăr te fericim.

Slavă...

Sădit fiind lângă apele înfrânării te-ai arătat, fericite părinte, viță bine înflorită, rodind strugurii dreptei credințe.

Și acum..., a Născătoarei:

Născut-ai nouă sub vreme pe Cel ce a strălucit fără de vremi din Tatăl, Maica lui Dumnezeu; pe Care roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

CÂNTAREA A 5-a:

Irmos: Dis-de-dimineată strig Ție...

Iisuse, cercetează rănila sufletului meu, precum ai cercetat de demult pe cel ce a căzut în mâinile tâlharilor, și Te rog vindecă, Hristoase, durerea mea.

De biciuirea păcatelor cu durere a slăbit sufletul meu, Hristoase, și de aceea zac gol de dumnezeieștile virtuți, dar Te rog, mântuiește-mă.

Preotul și levitul cum m-au văzut n-au putut suferi rănila mele și au trecut de mine; dar Tu, ca un milostiv, acum mi-ai dat mântuire și m-ai izbăvit.

a Născătoarei:

Nu mă trece, Te rog, cu vederea, Stăpâne, pe mine ticălosul, cel rănit la minte de tâlhari, ci Te milostivește, Mântuitorule, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut.

Alt Canon

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Stingând toate patimile cu roua nevoițelor tale, părinte fericite, din destul te-ai aprins cu focul credinței și al dragostei și te-ai tăcut sfeșnic al înfrânării, lumină a nepățimirii și fiu al zilei.

Strugurele credinței l-ai hrănit cu dumnezeiasca ta lucrare, părinte, în linuri l-ai pus și l-ai stors cu ostenele nevoiței și, umplând paharul cel duhovnicesc al postirii, veselești inimile turmei tale.

Slavă...

Răbdând vitejește lovirile și rănilor de la vrăjmașii cei protivnici, te-ai arătat stâlp al răbdării, întărind turma ta cu toiag dumnezeiesc și hrănind-o, fericite, cu pășunile și cu apa înfrânării.

Și acum..., a Născătoarei:

Urmând graiurile buzelor tale, Preacurată, te fericim; că făcând în adevăr Domnul cu tine măriri, te-a mărit pe tine și te-a făcut cu adevărat Maică lui Dumnezeu, născându-Se din pantecele tău.

CÂNTAREA A 6-a:

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul..

Întru patimi mi-am cheltuit viața cea dumnezeiască, Stăpâne, și fiind rău biciuit peste tot de greșeale, am scăpat la Tine și, Te rog, milostivește-Te spre mine.

Jefuitu-mi-au bogăția și m-au lăsat ca pe un mort tâlharii, rănindu-mi mintea cu patimile; dar Tu, îndurându-Te, mântuiește-mă, Doamne.

Dacă a văzut levitul durerea bățăilor mele, nesuferindu-mi rănilor, a trecut de mine, iar Tu, Iubitorule de oameni, ai vărsat peste mine mila Ta cea bogată.

a Născătoarei:

Pe tine rugul cel nears, munte și scara cea însuflețită, ușa cea cerească, după vrednicie te laudăm, Preacurată Marie, ceea ce ești lauda drept slăvitorilor.

Alt Canon

Irmos: *Curățește-mă, Mântuitorule...*

Luat-ai în suflet dumnezeiasca bogăție a Duhului, rugăciunea cea fără prihană, curăția, cinstea, privegherea neîncetată, ostenele postului, prin care te-ai cunoscut casă a lui Dumnezeu.

Nimicnicia materiei celei de jos ai trecut-o, înțelepte, și cu rugăciune fără materie ți-ai înălțat gândul și te-ai arătat moștenitor odihnei celei de sus, pentru desăvârșirea vieții.

Slavă...

Cu sudorile pustnicești ai stins cu adevărat cărbunii săgeților vrăjmașului și, aprinzând focul credinței, ai ars freamătele necredinței eresurilor.

Și acum..., a Născătoarei:

Strălucit-a din Sion bunăcuviința Celui Preaînalt, îmbrăcându-Se cu îmbrăcămintea trupului din tine, prin negrăită unire, ceea ce nu știi de nuntă, și a luminat lumea.

CONDAC, glasul al 4-lea:

Podobie: *Arătatu-Te-ai astăzi lumii...*

Întru înălțimea înfrânării te-a pus pe tine Domnul, ca pe o stea adevărată și nerătăcită, luminând marginile, învățătorule Ioane, părintele nostru.

ICOS

Casă a lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuți, părinte, cu dumnezeieștile tale virtuți, împodobind lămurit, ca și cu niște aur strălucitor, credința, nădejdea și dragostea cea adevărată; așezând dumnezeieștile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; gândire, bărbăție și înțelepciune câștigându-ți și smerenia prin care te-ai înălțat. Pentru aceasta te-ai și luminat cu rugăciunile tale neîncetate, și ai ajuns la locașurile cerești, învățătorule Ioane, părintele nostru.

SINAXAR LA DUMINICA A PATRA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

Trebuie să se știe că dacă va cădea Duminica aceasta în ziua de 30 martie, când se prăznuiește pomenirea cuviosului, se citește numai sinaxarul din Minei și se lasă acesta, deoarece e același sinaxar.

În aceeași zi, în Duminica a patra a Postului Mare, se face pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Scărarul.

Acesta, pe când era de șaisprezece ani, fiind isteț la minte, s-a adus pe sineși jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după nouăsprezece ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei, și s-a așezat la o depărtare de cinci mile de Biserica Mare a Muntelui Sinai, într-un loc numit Tolas. Aici a petrecut patruzeci de ani într-o înflăcărată dragoste de Dumnezeu, pururea fiind aprins de focul dragostei dumnezeiești. Mânca tot ceea ce-l făcea neprihănit față de sfatul evanghelic: puțin de tot, nu până la sațiu; dar cred că și în asta înfrângea cu mare înțelepciune boldul mândriei. Dar ce minte ar putea să spună izvorul lacrimilor lui? Se împărtășea de somn atât numai cât firea minții să nu-i vatăme privegherea. Tot drumul vieții sale era o rugăciune neîntreruptă și o neasemănată dragoste către Dumnezeu. Trăind prin toate aceste fapte mari în chip bineplăcut lui Dumnezeu, scriind SCARA, alcătuiind cuvinte de învățătură pline de folos sufletesc, s-a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 603, în vârstă de optzeci de ani, lăsând încă și alte multe scrieri.

Pomenirea lui se săvârșește la 30 martie. Dar se prăznuiește și azi, poate din pricină că de la începutul sfântului post de patruzeci de zile începe în chip obișnuit să se citească în sfintele mânăstiri Scara cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

CÂNTAREA A 7-a:

Irmos: *Preaînălțate Dumnezeule...*

Tâlharii au căzut asupra mea, ticălosul și, rănindu-mă, m-au lăsat ca pe un mort fără suflare; pentru aceasta mă rog Ție, Dumnezeule, cercetează-mă.

Jefuitu-mi au mintea gândurile cele nestatornice și, cu patimile rănindu-mă, m-au lăsat mort întru mulțimea greșelelor; dar vindecă-mă, Mântuitorule.

Dacă m-a văzut levitul chinându-mă în răni, nesuferind bubele, pentru nevindecarea lor, a trecut de mine, Mântuitorul meu dar Tu însuși mă tămăduiește.

a Născătoarei:

Tu m-ai mântuit, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară, vărsând peste rănilile mele mila cea bogată a îndurărilor Tale, Hristoase. Pentru aceasta pe Tine Te slăvesc.

Alt Canon

Irmos: *Din Iudeea, mergând tinerii...*

La verdeața împărăției celei de sus ți-ai hrănit, părinte, turma și, cu toiagul dogmelor alungând fiarele eresurilor, ai cântat: Dumnezeul părinților noștri bine ești cuvântat.

Intrat-ai la ospățul de nuntă cel de sus, al Împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu veșmânt vrednic de Cel ce te-a chemat; la care ai și șezut strigând: Dumnezeul părinților noștri bine ești cuvântat.

Slavă...

Râu al înfrânării te-ai arătat, părinte, neudat fiind de păcate, înecând gândurile și curățind spurcăciunea celor ce strigă cu credință: Dumnezeuul părinților noștri bine ești cuvântat.

Și acum..., a Născătoarei:

Din pântecul tău a ieșit Domnul tuturor, Fecioară, întrupându-Se; pentru aceasta, cunoscându-te Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă credință strigăm Fiului tău: Dumnezeuul părinților noștri bine ești cuvântat.

CÂNTAREA A 8-a:

Irmos: *Pe Tine, Făcătorule a toate...*

De la tâlhari, de la gândurile mele, mi-am stricat viața, Mântuitorule, cu biciurile păcatelor; pentru aceasta, m-am golit de dumnezeiescul chip al Tău, al lui Dumnezeu celui iubitor de oameni; dar Tu milostivește-Te spre mine.

Venit-ai pe pământ din cele de sus, Mântuitorule, milostivindu-Te spre mine cel rănit tot de biciuirile păcatelor și ai turnat peste mine mila Ta, Hristoase îndurate.

Trupul și sufletul Tău, Stăpâne Mântuitorule, Ți-ai dat răscumpărare pentru mine și m-ai mântuit pe mine, cel cu totul rănit cu răni netămăduite, de roiul păcatelor, ca un milostiv.

a Născătoarei:

Pe tine, Fecioară, care mai presus de gând ai născut pe Domnul din cuvânt dumnezeiesc-omenesc, și ai rămas fecioară, toate lucrurile și toată suflarea te binecuvântăm și te preaînălțăm întru toți vecii.

Alt Canon

Irmos: *Pe Împăratul ceresc...*

Stâlp însuflețit cu adevărat, și chip al înfrânării câștigându-te pe tine, toți cinstim pomenirea ta, Părinte Ioane.

Mulțimea călugărilor se bucură, și saltă adunarea cuvioșilor și a dreptilor; că ai luat cunună după vrednicie împreună cu dânșii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fiind împodobit cu virtuțile ai intrat în camera cea de nuntă a măririi celei nespuse, cântând laudă lui Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei:

Pe cei ce au nevoie de ajutorul cel de la tine nu-i trece cu vederea, Fecioară, pentru că te laudă și te preaînaltă întru toți vecii.

CÂNTAREA A 9-a:

Irmos: Isaie dănuiește...

Nepăzind poruncile Tale, Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har și pentru răni zac gol; ci mă rog Ție, Mântuitorule, mântuiește-mă.

N-a putut levitul să șteargă rănilile mele; ci ai venit Tu, Bunule, la mine cu milostivire și ai turnat peste mine mila îndurărilor Tale, Mântuitorule, ca un doctor prea ales tămăduindu-mă.

Ca Cel ce ești milostiv, îndurându-Te, Hristoase, m-ai mântuit pe mine cel rănit de tâlhari cu bățai, și Ți-ai dat sufletul și trupul Tău, Mântuitorule, ca doi dinari, pentru a mea răscumpărare.

a Născătoarei:

Mai presus de gând este nașterea ta, Maică a lui Dumnezeu, că zămislirea întru tine a fost fără de bărbat, și feciorește s-a făcut nașterea,

că Cel ce S-a născut este Dumnezeu; pe Care slăvindu-L, pe tine, Fecioară, te ferim.

Alt Canon

Irmos: *Pe cea curată...*

Tămăduitor te-ai arătat de la Dumnezeu, fericite, celor ce zac întru păcate, și pierzător și izgonitor al duhurilor celor viclene. Pentru aceasta te ferim.

Părăsit-ai pământul, părinte, ca pe un locaș al stricăciunii, și te-ai sălășluit în pământul celor blânzi; și împreună cu dânșii te veselești, bucurându-te de desfătarea cea dumnezeiască.

Slavă...

Astăzi este zi de sărbătoare, care cheamă toate adunările sihaștrilor la dănuire duhovnicească, la masă și la mâncare de viață nestricăcioasă.

Și acum..., a Născătoarei:

Cel ce S-a sălășluit în tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, surpând pe ucigașul de oameni care a amăgit dintâi pe începătorii neamului cu sfatul rău, născându-Se din tine, ne-a mântuit pe noi pe toți.

LUMININDA

a Învierii: Slavă..., a Cuviosului:

Podobie: *Femei auziți glasul...*

Depărtatu-te-ai de desfătarea lumească, cuvioase, ca de ceva vătămător și, veștejindu-ți trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului și ai câștigat mărime cerească, vrednicule de laudă. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, Ioane.

Și acum..., a Născătoarei:

Cu adevărat te mărturisim, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, noi, cei ce ne-am mântuit prin tine; că ai născut cu mijlocire nespusă pe Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin Crucea Sa, și la Sine a atras mulțimile cuvioșilor, cu care împreună te laudăm, Fecioară.

LA LAUDE

Se pun opt stihiri și se cântă stihirile lui Anatolie din Octoih:

Apoi se cântă stihul: **Slavă...**, și se cântă idiomela, glasul al 2-lea:

Veniți să lucrăm în via cea de taină, făcând în ea roade de pocăință; nu ostenindu-ne cu mâncări și cu băuturi, ci cu rugăciuni și cu posturi săvârșind virtuțile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dăruiește dinarul, prin care scapă sufletele de datoria păcatului, Unule, Cel mult-Îndurat.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare. Apoi ecteniile și apolisul. Ceasul întâi și învățătură pentru credință, și cealaltă rânduială, după obicei.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, Apostolul zilei din Epistola către Evrei, și altul al cuviosului, din Epistola către Efeseni. Evanghelia zilei, de la Marcu, și a cuviosului, de la Matei.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

și

Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.